

ภาคผนวกท้ายเล่ม

เนื่องจากการพิมพ์ครั้งนี้ข้าพเจ้าได้ส่งต้นฉบับให้สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยฯ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง) ตั้งแต่เดือนกันยายน 2542 มหาวิทยาลัยฯ อนุมัติให้ดำเนินการพิมพ์ได้เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2542 และสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยฯ ส่งปรู๊ฟให้ข้าพเจ้าตรวจเมื่อวันที่ 4 มกราคม 2543 ระยะเวลาตั้งแต่ส่งต้นฉบับจนถึงวันตรวจปรู๊ฟเป็นเวลาประมาณ 4 เดือนระหว่างนี้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่น่าสนใจออกใหม่อีกหลายคดี จะเพิ่มเติมในต้นฉบับเดิมก็เกรงว่าจะเป็นภาระยุ่งยากแก่สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยฯ ที่จะต้องทำอาร์ตเวิร์คใหม่ จึงทำภาคผนวกท้ายเล่มนี้ขึ้น

มาตรา 158

ฎีกาที่ 3650/2541 ป.วิ. อาญา มาตรา 198 วรรคสอง บัญญัติให้เป็นหน้าที่ศาลชั้นต้นตรวจอุทธรณ์ และมาตรา 158 (7) บัญญัติให้ฟ้องต้องทำเป็นหนังสือและมีลายมือชื่อโจทก์ ผู้เรียงผู้เขียนหรือพิมพ์ฟ้อง เมื่อปรากฏว่าคำฟ้องอุทธรณ์ของจำเลย มี ค. ทนายจำเลยเป็นผู้ลงลายมือชื่อเป็นผู้อุทธรณ์และเรียง/พิมพ์ โดยที่ ค. มิได้ยื่นใบแต่งตั้งทนายความ แต่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของจำเลย โดยมีคำสั่งให้จำเลยยื่นใบแต่งตั้งทนายความให้ถูกต้องเสียก่อน ต้องถือว่าศาลชั้นต้นมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกระบวนการพิจารณา กรณีเช่นนี้ศาลอุทธรณ์จะถือว่าจำเลยมิได้ลงชื่อเป็นผู้อุทธรณ์และเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบ แล้วไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยหาได้ไม่ เมื่อคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจสั่งให้ศาลชั้นต้นดำเนินการดังกล่าว ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 208 (2) ประกอบด้วยมาตรา 225 แต่เมื่อปรากฏว่าจำเลยได้แต่งตั้งให้ ค. เป็นทนายความโดยให้มีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาได้ในชั้นฎีกาแล้ว ศาลฎีกาจึงไม่จำเป็นต้องดำเนินการในเรื่องนี้อีก ให้ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาคดีนี้ใหม่เพื่อเป็นไปตามลำดับชั้นศาล

ฎีกาที่ 1395/2542 ตาม พ.ร.บ. การประมง พ.ศ. 2490 มาตรา 71 การที่ศาลจะสั่งให้จำเลยจ่ายเงินบำเหน็จแก่ผู้นำจับ ต้องพิจารณาจากระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดขึ้น ระเบียบดังกล่าวจึงเป็นข้อเท็จจริงที่โจทก์ต้องบรรยายมาในฟ้องหรือแนบระเบียบดังกล่าวมากับฟ้อง เมื่อโจทก์มิได้ปฏิบัติดังกล่าว ศาลจึงพิพากษาให้จำเลยจ่ายเงินบำเหน็จนำจับไม่ได้ อนึ่ง ปัญหาเรื่องข้อบกพร่องของคำฟ้องเป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องกับความสะดวกเรียบร้อย ศาลยกมาพิพากษาให้เป็นประโยชน์แก่จำเลยได้

มาตรา 166

ฎีกาที่ 186/2542 โจทก์และทนายโจทก์ระบุสำนักงานบริษัท ร. เป็นภูมิลำเนาของโจทก์ ในคำฟ้องและภูมิลำเนาของทนายโจทก์ในใบแต่งตั้งทนายความ แต่ตามคำเบิกความของโจทก์ในชั้นได้สวนมูลฟ้องและคำร้องของทนายโจทก์ มิได้ระบุภูมิลำเนาของตนตามที่ระบุไว้ในคำฟ้องและใบแต่งตั้งทนายความ ดังนั้นการที่โจทก์ยื่นคำร้องขอให้ยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่โดยอ้างว่าโจทก์ไม่ทราบกำหนดนัดสืบพยานโจทก์เนื่องจากย้ายภูมิลำเนา ศาลชั้นต้นจึงควรทำการได้สวนว่าเหตุที่โจทก์ยกขึ้นอ้างนั้นฟังได้หรือไม่ ตาม ป.วิ. อาญา มาตรา 166 วรรคสอง และมาตรา 181 จะอาศัยเพียงโจทก์และทนายโจทก์ย้ายภูมิลำเนาไม่แจ้งให้ศาลทราบมาเป็นเหตุยกคำร้องโดยไม่ทำการได้สวน หาสมควรไม่

ฎีกาที่ 1331/2542 พนักงานอัยการมอบคำฟ้องให้เจ้าหน้าที่สำนักงานอัยการไปยื่นต่อศาลชั้นต้น ศาลชั้นต้นประกาศเรียกโจทก์และให้เจ้าหน้าที่ศาลโทรศัพท์แจ้งให้โจทก์มาศาลเพื่อสอบถามแล้ว แต่โจทก์ไม่มา เช่นนี้ถือไม่ได้ว่าโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัดได้สวนมูลฟ้องหรือนัดสืบพยานโจทก์ จะยกฟ้องตาม ป.วิ. อาญา มาตรา 166 หรือ 181 ไม่ได้ อนึ่ง การที่โจทก์มอบหมายให้เจ้าหน้าที่ของโจทก์มายื่นคำฟ้องโดยไม่มีใบมอบฉันทะตาม ป.วิ. แห่ง มาตรา 64 ประกอบด้วย ป.วิ. อาญา มาตรา 15 เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลชั้นต้นจะสั่งประทับฟ้องของโจทก์ไว้พิจารณาไม่ได้

มาตรา 174

ฎีกาที่ 5485/2539 คดีอาญาโจทก์มีหน้าที่ต้องนำสืบตาม ป.วิ. อาญา มาตรา 174 เพื่อแสดงให้เห็นว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่และต้องนำสืบข้อเท็จจริงให้ฟังได้ โดยปราศจากความสงสัยว่าจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดจริง การที่จำเลยตอบคำถามค้านว่า อาวุธปืนที่จำเลยให้อยู่เป็นอาวุธปืนไม่มีทะเบียน จะถือเท่ากับว่าเป็นคำรับสารภาพตามมาตรา 176 หาได้ไม่ เมื่อโจทก์ไม่สืบก็ลงโทษจำเลยไม่ได้

มาตรา 192

ฎีกาที่ 207/2542 โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกับ ด. ร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน แต่ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ในขณะที่ ด. จำหน่ายเมทแอมเฟตามีนให้สายลับนั้น จำเลยไม่ได้อยู่ร่วมด้วย แต่จำเลยได้มอบเมทแอมเฟตามีนของกลางไว้ให้ ด. จำหน่าย อันเป็นการใช้หรือก่อให้เกิด ด. กระทำ

ความผิดตาม ป. อาญา มาตรา 84 ซึ่งเป็นการแตกต่างกันในสาระสำคัญอย่างมาก ย่อมลงโทษ จำเลยฐานเป็นผู้ใช้ตาม ป. อาญา มาตรา 84 ไม่ได้ ตาม ป.วิ. อาญา มาตรา 192 วรรคสอง แต่ การกระทำของจำเลยดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือ หรือให้ความสะดวกในการที่ ด. กระทำความผิด อันเป็นความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุนการ กระทำความผิดตาม ป. อาญา มาตรา 86 ศาลมีอำนาจลงโทษจำเลยได้

ฎีกาที่ 850/2542 โจทก์บรรยายฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2537 ในข้อหาซื้อเฮโรอีนจำนวน 1 ห่อ หนัก 0.13 กรัม ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและได้จำหน่าย เฮโรอีนจำนวนดังกล่าวให้ ช. ไปในราคา 90 บาท ต่อมาวันที่ 16 กันยายน 2537 เจ้าพนักงาน ตำรวจจับจำเลยได้ในคดีอื่น แสดงว่าโจทก์มีความประสงค์จะให้ลงโทษจำเลยเฉพาะการกระทำ ของจำเลยเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2537 เท่านั้น

ฎีกาที่ 1084/2542 โจทก์เป็นผู้ทรงเช็คพิพาท แม้โจทก์จะนำเข้าบัญชีธนาคารเพื่อเรียก เก็บเงินและธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน แล้วโจทก์บรรยายฟ้องว่าโจทก์นำเช็คพิพาทเข้าบัญชี โจทก์เพื่อเรียกเก็บเงิน ข้อแตกต่างดังกล่าวก็เป็นเพียงรายละเอียดในการนำเช็คเข้าบัญชีเพื่อ เรียกเก็บเงินเท่านั้น มิใช่แตกต่างในข้อสาระสำคัญอันจะเป็นเหตุให้ศาลยกฟ้อง

ฎีกาที่ 1948/2542 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานพยายามลักทรัพย์โดยทำ อันตรายถึงชีวิตกันสำหรับคุ้มครองทรัพย์ แต่ข้อเท็จจริงในการพิจารณาได้ความว่า จำเลยใช้ก้อน ทุบกระจกตู้ เอ. ที. เอ็ม. ของธนาคารผู้เสียหายแตกเสียหาย อันเป็นความผิดฐานทำให้เสีย ทรัพย์และจำเลยไม่มีเจตนาลักทรัพย์ การที่จำเลยนำสืบรับว่าได้ใช้ก้อนทุบกระจกตู้เสียหายแตก เพื่อระบายความเครียด จำเลยจึงมิได้หลงต่อสู้ ศาลลงโทษจำเลยฐานทำให้เสียทรัพย์ได้ตาม ป.วิ. อาญา มาตรา 192 วรรคสาม

มาตรา 193

ฎีกาที่ 3577/2541 จำเลยถูกคุมขังก่อนศาลชั้นต้นพิพากษารวม 660 วัน แต่ศาล ชั้นต้นออกหมายจำคุกระหว่างอุทธรณ์ฎีกาโดยคิดวันที่จำเลยถูกคุมขังมาแล้วให้เพียง 652 วัน จึงไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาในชั้นบังคับคดี หากจำเลยเห็นว่าไม่ถูกต้อง ก็ชอบที่จะ ยื่นคำร้องขอให้ศาลชั้นต้นแก้ไข เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งประการใดแล้ว จำเลยจึงจะใช้สิทธิ อุทธรณ์ฎีกาได้เป็นลำดับ การที่จำเลยยกปัญหาดังกล่าวขึ้นมาฎีกาและศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกามา นั้นเป็นการไม่ชอบ

มาตรา 193 ทวิ

ฎีกาที่ 2381/2542 โจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายและได้เข้าเป็นคู่ความในคดีแล้ว เมื่อคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย กฎหมายบัญญัติให้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หากโจทก์ร่วมยังไม่พอใจคำพิพากษาศาลชั้นต้น ก็ย่อมมีสิทธิอุทธรณ์ได้ ไม่มีบทกฎหมายให้สิทธิเฉพาะพนักงานอัยการโจทก์แต่อย่างใด

มาตรา 220

ฎีกาที่ 1004/2542 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 264 วรรคหนึ่ง บัญญัติให้ศาลส่งความเห็นไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยในกรณีที่ศาลเห็นเอง หรือในกรณีที่คู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา 6 แห่งรัฐธรรมนูญ ก็ต่อเมื่อศาลดังกล่าวจะใช้บทกฎหมายนั้นบังคับแก่คดีที่อยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลนั้นและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ดังนั้น หากคดีดังกล่าวได้เสร็จสิ้นถึงที่สุดไปแล้ว ศาลหรือบุคคลใดจะกล่าวอ้างว่ากฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญและจะส่งเรื่องหรือขอให้ศาลนั้นส่งเรื่องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยหาได้ไม่

ข้อโต้แย้งของโจทก์ที่ว่า ป.วิ. อาญา มาตรา 220 ที่ศาลชั้นต้นและศาลฎีกาใช้เป็นหลักในการสั่งไม่รับฎีกาของโจทก์ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าเป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 26, 27, 28 และ 272 หรือไม่นั้น ศาลฎีกาได้มีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่รับฎีกาของโจทก์และศาลชั้นต้นได้อ่านคำสั่งคำร้องของศาลฎีกาดังกล่าวให้คู่ความฟังแล้ว จึงต้องถือว่าคดีระหว่างโจทก์และจำเลยได้เสร็จสิ้นถึงที่สุดไปแล้ว โจทก์จึงไม่มีสิทธิโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ใช้บังคับในคดีนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้อีกต่อไป อีกทั้งขณะที่คดีนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยในคดีอื่นแล้วว่า ป.วิ. อาญา มาตรา 220 ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 26, 27, 28 และ 272 ซึ่งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวใช้ได้โดยคดีทั้งปวงตามมาตรา 264 วรรคสาม กรณีที่โจทก์ร้องขอจึงไม่ต้องด้วยบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 264 ศาลฎีกาไม่จำเป็นต้องส่งข้อโต้แย้งของโจทก์ไปให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยอีก

มาตรา 224

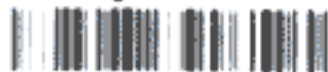
คำสั่งคำร้องศาลฎีกาที่ 2146/2541 กรณีที่ศาลชั้นต้นตรวจฎีกาแล้วมีคำสั่งไม่รับฎีกาตาม ป.วิ. อาญา มาตรา 223 นั้น หากผู้ฎีกาไม่เห็นด้วยก็ต้องยื่นฎีกาโดยทำเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกานั้นต่อศาลฎีกาตามมาตรา 224 เป็นหน้าที่ของศาลชั้นต้นจะต้องส่งคำร้องเช่นว่านั้นไปยังศาลฎีกาเพื่อส่งคำร้องของผู้ฎีกาต่อไป ศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจจะส่งคำร้องของผู้ฎีกาดังกล่าวได้

พิมพ์ที่... สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Ramkhamhaeng University Press.

Copyright 1591 ๖๖ ๖๖ ๖๖

LW30942264

42.00 B